

treball

PROLETARIIS DE TOTS
ELS PAISOS: UNIU-VOS!

ORGAN CENTRAL DEL P.S.U. DE CATALUNYA

Núm. 331

Barcelona, Juny 1971

Preu 2 pts.

Eleccions sindicals

VICTORIA OBRERA

NOVES POSSIBILITATS NOVES EXIGENCIES

per Ignasi BRUGUERA

Les dades de la preparació, desenrotllament i resultat de les eleccions sindicals a les empreses de Catalunya mostren que aquestes han constituït una important batalla de classe i política.

Batalla contra l'enemic de classe, contra la patronal, amb el plantejament de les candidatures obreres en defensa de les plataformes de lluita, amb la discussió dels problemes reivindicatius pendents estimulada per la preparació de les eleccions i que ha desembocat en noves lluites (d'això en són un exemple clar els aturs de 14.000 treballadors a la S.E.A.T. els dies 14 i 15 de maig). Batalla contra les maniobres de les empreses i la C.N.S. per a posar traves «legals» als treballadors. Batalla contra la política repressiva del franquisme i els seus intents d'intimidació (en alguns casos les empreses han arribat a acomiadar els candidats, bé que en molts altres han hagut de fer marxa enrera), impulsant l'actuació oberta, denunciant públicament la repressió, organitzant la solidaritat amb els repressaliats (d'això també la lluita de la S.E.A.T. n'és un bon exemple, ja que ha aconseguit la readmissió dels tres dirigents obrers detinguts i la llibertat per a dos d'ells); fent front així a l'intent de realitzar les eleccions en un clima de terror a cobert de la supressió de l'article 18.

Ha estat alhora una important batalla política i ideològica en el si de la classe obrera, entre concepcions distintes, en algunes ocasions durament contraposades. Entorn de les

eleccions han proliferat preses de posició; han ressucitat sigles que ja havíem oblidat per la seva absència de la lluita diària; han sorgit nous grups. I encara que alguns, o molts, han limitat llur activitat a la distribució de fulles, això té ja un aspecte positiu i molt significatiu de la intensitat política d'aquests moments, tot i que alguns han transformat la batalla electoral en una lluita contra les C.O. i el nostre Partit, batalla de la qual no n'han sortit gaire ben parats.

Enfront de l'orientació a la utilització de les possibilitats legals preconitzada per les C.O., pel nostre Partit i algunes altres organitzacions polítiques, hi han hagut crides al «boicot» d'organitzacions aparentment tan diferents com els més radicals ultra-esquerranistes i els més tradicionals reformistes, i coincidint amb tots ells, àdhuc grups polítics de l'oposició burgesa.

L'elevat percentatge de participació a les eleccions (cosa d'un 80%) i els resultats obtinguts (victòria de tots els candidats que es presentaven amb un programa de lluita o que són coneguts com a antifranquistes) mostren la correlació de forces avui existent entre el franquisme i el moviment obrer. Mostren alhora quins plantejaments corresponen a les necessitats de lluita de la classe obrera, mostren la maduresa d'aquesta per a posar en pràctica les orientacions que en major grau afavoreixen la lluita. I mostren alhora a on ha conduït en la pràctica el «boicot» en els escassos llocs on aquest ha triomfat.

ALGUNES DADES

Als centres obrers fonamentals han estat aconseguides importants victòries de les candidatures obreres. La llista seria interminable. Assenyalen-ne alguns: S.E.A.T., CISPALSA, MOTOR IBERICA, PEGASO, MAQUINISTA, HISPANO OLIVETTI; CAT-EX I ALTRES, del Ram de l'Aigua; SAN-PAU I ALTRES CENTRES HOSPITALARIS; BANCO DE BILBAO I ALTRES BANCOS; COPISA, TELEFONICA, diversos grans magatzems, tallers i maquinistes de R.E.N.F.E., a Barcelona; SIEMENS, E.R.M.S.A., TUPE-RIN, TERLENKA, PAPELERA, BRAUN, SPRINTEX, CEMENTOS MOLINS..., al Baix Llobregat; CELO, CROS, ESESA, FECSA,

PHIER, COPISA..., a Badalona; A.E.G., CEDISA, FONTANALS, LAVER SCHAPPE, TORREDEMER, SAPHIL, LANA Y SEDA..., a Tarrassa; ODAG, FUNDICIONES MARGINA, RAM DEL AIGUA, ASEACES, UNIDAD HERMETICA..., a Sabadell; URALITA, AISCONDEL, AISMALIBAR FENWICK, CONTADORES, BIANCHINI, GENERAL CABLE, MANAU, ARMCO, obres de la Universitat Autònoma de Bellaterra, CUBIERTAS Y TEJADOS de Santa Maria de Barberà..., al Vallès; a les mines de Sallent, Súria, Cardona y Balsareny; a PIRELLI, BERTRAN I SERRA, AUXILIAR TEXTIL MANRESANA i altres de Manresa; a la

L'EXPERIENCIA DIARIA DEL
CISTELL DE LA COMPRA :

EXIGIM 400 Pts. diaries de
salari minim
i l'escala mobil

Reproduït d'«UNIDAD»,
òrgan de C.L. de Barcelona del P.S.U.C.

CONDIESEL de San Cugat, i JOSA, de Rubí... i les informacions de què disposem són encara incompletes. La sola enumeració, però, de les empreses que hem citat mostren el capital de lluita obrera que hi ha darrera de les empreses on han triomfat les candidatures dels treballadors.

Hi ha hagut abstenció a empreses que han desenrotllat notables lluites en el darrer període. No s'hi ha aconseguit, però, el boicot: no ha estat una posició de lluita, sinó d'abstenció; cap autèntic revolucionari pot considerar com un triomf l'haver deixat els treballadors en la trista alternativa d'abstenir-se o de votar la candidatura de l'empresa sense cap opció autèntica de lluita. En totes aquestes empreses una cosa sí que s'ha aconseguit: facilitar el triomf de la candidatura de l'empresa, que ha sortit sense cap dificultat.

Aquests resultats han demostrat una vegada més que una situació d'aparent divisió de l'avantguarda (ja que de vegades és més aviat divisió entre l'avantguarda real i l'avantguarda de llavis enfora, «de boquilla»), com van qualificar a l'Editorial Salvat els qui pegaven cartells de «boicot» només té un camí de superació; construir la unitat de les masses duent la discussió directament als treballadors perquè siguin les masses les qui decideixin. Tot l'altre, decidit en grupets tancats i clandestins, no és res més que fals avantguardisme que pretén substituir-se a les masses i que és incapaç de mobilitzar-les.

UNITAT I PROGRES DE LA LLUITA OBRERA

El triomf aconseguit és un pas important que obre noves possibilitats i planteja noves exigències.

Noves exigències a les C.O., al nostre Partit, a tots els qui hem lluitat per una activa participació a les eleccions. Ara hem d'orientar l'avanç del moviment obrer utilitzant els càrrecs legals conquistats, aquest braç legal per a la lluita, combinant-lo amb totes les formes d'acció extra-legals. Això significa un esforç continuat per a reforçar, ampliar, estendre les C.O. i junt a elles desenrotllar totes les formes d'ampla organització de masses a fi de consolidar els nous quadres obrers que amb les eleccions han sorgit (amb o sense càrrec sindical).

Noves exigències per als càrrecs sindicals clegits per a lluitar. Ara han de respondre a la confiança que en ells han dipositat els seus companys. Noves exigències, en definitiva a tot el moviment obrer, a la classe obrera. Amb la conquesta dels càrrecs sindicals no acaba la lluita. S'ha aconseguit un millor instrument de combat. Correspon a tots els treballadors l'utilitzar-lo. Els càrrecs sindicals sols ben poca cosa podrien fer.

La lluita constant pel sindicat de classe planteja avui la conquesta del màxim de llocs a les juntes socials (com un eficaç instrument de coordinació i extensió del moviment obrer), alhora que l'exigència de dimissió —per a realitzar noves eleccions— de tots els càrrecs sindicals que s'han quedat pel sorteig del 50% o d'aquells que no mereixen la confiança dels seus companys per a avançar en la lluita. Això pot ésser

(passa a p. 2)

ORGANITZAR LA LLUITA ANTI-REPRESSIVA

Les urpades més recents de la repressió franco-opusdeista, han caigut damunt la classe obrera i, en primer lloc, dels comunistes i altres treballadors revolucionaris de diferents punts de vista. L'objectiu del règim era escapar l'avantguarda en plena campanya d'eleccions sindicals. Altres sectors, però, han sofert directament els estralls d'aquelles urpades: sectors intel·lectuals i de la burgesia anti-oligàrquica que prenen consciència del paper que poden jugar, al costat de la classe obrera, en la lluita per la democràcia i el progrés econòmic i social a casa nostra. Les darreres detencions a Barcelona i Mataró, per la personalitat dels detinguts, pels fets o « intencions » que se'ls atribueixen, expliquen aquest fenomen. Es un signe positiu dels temps, no pas l'acció repressiva sinó l'amplària social i política del camp reprimit. El fet és preocupant pel règim i aquesta preocupació explica —en part— el desconcert i les incoherències de la pròpia execució de les constants i —de vegades contradictòries— mesures repressives.

L'exemple de com cal fer front a la brutalitat policíaca el donen els presos polítics de « La Modelo », denunciant cada dia els maltractaments de què són objecte, donant els noms dels botxins i galifardeus, anant a la vaga de la fam per tal de fer més espectacular llur denúncia. El valor d'aquest exemple és doble perquè, a més d'ensenyar-nos com cal comportar-se, el gest té ressò i conseqüències a nivell d'organització de la solidaritat. En difondre les cartes dels pre-

sos als barris obrers, fàbriques, Universitat, Col·legis professionals, temples de barriada, etc., es propicia la creació de Comitès o Comissions de solidaritat que es proposen l'ajut material als presos i a llurs famílies, així com la denúncia de les salvatjades de la Brigada Político-Social o de bèsties com el que dirigeix la presó de Barcelona. La creació d'aquests Comitès o Comissions pot generalitzar-se amb el nom que sigui. Les dones del Prat, per exemple, en respondre a la crida de « La Modelo » no es consideren ni Comitè ni Comissió però és evident que, en comprometre's a « ... **col·laborar amb vosaltres, donant la màxima publicitat a les vostres accions i ajut econòmic a les vostres famílies...** », assumeixen, de fet, les tasques pròpies dels organismes solidaris a què fem referència i s'orienten en la mateixa direcció.

Els Comitès de solidaritat, allí on ja s'han creat, realitzen una tasca admirable. L'edició de butlletins, com un de Barcelona que tenim a les mans, concretitzen les denúncies a nivell local i d'empresa; reproduïxen les cartes dels presos i, fonamentalment, publiquen les llistes de quantitats rebudes en concepte d'ajut econòmic i la distribució que s'en fa. És necessari, però, que l'organització de l'acció anti-repressiva avanci vers nous objectius i un d'aquests pensem que pot ser la **coordinació dels diferents grups de solidaritat.**

La lluita contra la repressió planteja, ara, la denúncia de les **modificacions** a la « Ley de Orden Público », no perquè aquesta Llei ens sembli bona, sinó perquè l'intent de modificar-la és una expressió d'agreujament de les ja intolerables lleis franquistes.

En aquest sentit destaquem la denúncia

que en fa la Comissió Coordinadora de Forces Polítiques de Catalunya. El document que ha editat com **Full d'Informació Jurídica**, és una explicació detallada i claríssima de tot el que es proposa el règim amb les modificacions esmentades:

- 1) Augment escandalós de les multes per delictes d'opinió.
- 2) Augment de la duració de les detencions, donant més marge als torturadors de la B.P.S.
- 3) Més drets policíacs per a ocupar i controlar les institucions docents i professionals.
Etc., etc.

En explicar el sentit polític d'aquest intent super-repressiu, la Coordinadora de Forces Polítiques de Catalunya diu: « ... **El creixement de la unitat i la intensitat de la lluita democràtica ha desbordat els estats d'excepció i l'actual estat de derogació de l'article 18, desemmascarant les maniobres aperturistes i forçant el règim a projectar aquestes modificacions...** »

Aquesta afirmació és important perquè expressa l'actitud que cal tenir davant dels intents super-repressius del règim; i cal veure, a més, que aquests intents són, essencialment, **defensius.**

« **La lluita democràtica** —diu el document de la Coordinadora— **ha forçat el règim a descobrir la seva veritable fesomia feixista...** », una fesomia que volgué amagar amb fraseologia liberal com la de López Bravo. Ara es tracta de **desbordar**, també, el que, amb encert, el document qualifica de « **primer i darrer recurs del règim** »: la repressió. I aquest « desbordament » s'ha d'organitzar.

NOVES POSSIBILITATS

NOVES EXIGENCIES

ve de p. 1

particularment important a les empreses on la propaganda del « boicot » o les dificultats de la lluita han permès que col·loquessin els seus candidats.

COM IMPULSAR LA LLUITA

Ara es planteja amb força la necessitat d'avançar en la lluita reivindicativa i política de la classe obrera. Tots els programes electorals han de traduir-se en lluita organitzada dins la mateixa empresa; servir de base de coordinació amb altres empreses amb problemes anàlegs i per a dur l'agitació també a les empreses on els resultats de les eleccions han estat menys favorables per un o altre motiu. La perspectiva de propera caducitat de nombrosos convenis col·lectius ha de servir per a denunciar-los ja ara. I ja ara plantejar les exigències immediates d'augments salarials i altres reivindicacions pendents (primes, ritmes de treball, lluita pel dret al lloc de treball...). Les necessitats de la classe obrera davant de la constant i accelerada pujada dels preus no té espera.

La caòtica situació econòmica a la que aquest règim de lladres i assassins ha dut el país exigeix un clar plantejament polític de part de la classe obrera. Totes les reivindicacions obreres exigeixen al mateix temps la liquidació de la dictadura franquista, la conquesta de les llibertats democràtiques.

La massiva incorporació dels treballadors a la lluita, amb les assemblees com a instrument unitari i mobilitzador fonamental, l'extensió del combat obrer a nous centres, la més gran coordinació de les accions, alhora que la justa política d'aliances de la classe obrera al capdavant de tot el poble, marquen les perspectives de la Vaga General Política i de la Vaga Nacional per al conjunt del moviment obrer, per a tot el poble.

ELS TREBALLADORS AFRICANS I LA CLASSE OBRERA DE CATALUNYA

Els comunistes catalans, ja des d'ara, sortim al pas d'una campanya mesquina i xovinista contra la presència de treballadors algerians, marroquins i de Guinea, en la construcció, reparació de carrers, servei domèstic, etc. L'hostilitat vers aquests immigrants pren arrel, també, entre treballadors catalans de sòca o d'adopció. La burgesia catalana voldria que això esdevingués **enfrentament.** El proletariat de Catalunya no ha de caure en el parany.

El problema cal abordar-lo des dels principis del proletariat revolucionari. L'internacionalisme no és una consigna abstracta. És un principi posat a prova cada dia, la pràctica del qual esdevé imperatiu per a la classe obrera que viu i treballa en un país determinat, classe que forma un tot a l'hora de reivindicar salaris, condicions dignes de treball i de vida, drets sindicals, etc. Deixar que una part d'aquesta classe sigui discriminada, acorralada en « ghettos » miserables, equival a afeblir **tota la classe.**

Si els treballadors africans es deixen manipular per la patronal, llogant llur força de treball per jornals inferiors als vigents, acceptant condicions que els nadius rebutjen, la culpa no és d'ells sinó del sistema capitalista que ha fet —i segueix fent— el mateix amb treballadors espanyols més acorralats per la fam i la misèria que els ja radicats a Catalunya.

Milions d'espanyols treballen als països de l'Europa capitalista fugint dels baixos jornals d'Espanya, en condicions de discriminació econòmica, cultural, moral i cívica. Són el sub-proletariat de l'expansió del neo-capitalisme. També ells foren rebuts amb hostilitat per molts obrers nadius; també amb ells col·locava el capitalisme dividir la classe obrera. Però la lluita de classes té una dinàmica indefugible. El sub-proletariat arriba a prendre consciència i esdevé part, amb tots els atributs, del gran exèrcit dels explotats. Els immigrants reivindiquen, ocupen fàbriques, formen piquets, fins i tot aquells que en arribar haguessin acceptat « qualsevol cosa ».

Els treballadors de Catalunya hem de reaccionar amb energia contra tot brot de xovinisme i mesquinesa vers els treballadors africans. No és, únicament, una qüestió de sentiment sinó també d'interès de classe. Cal reclamar per a ells el que reclamem per a nosaltres. Ni ells ni nosaltres no hem de viure al peu de les clavegueres i entre les escombraries de Gavà. Cal ajudar-los a prendre consciència si no en tenen; cal incorporar-los al nostre combat contra la patronal de Catalunya i el règim franquista.

En fer-ho contribuïrem a unir l'exèrcit del proletariat a casa nostra, a frustrar les intencions de la patronal, a forjar combatents que en tornar a llur país d'origen —i ells volen tornar— aplicaran quelcom d'allò que hagin après al costat del proletariat català que és —cal tenir-ho present— **part del proletariat internacional.**

UN EXEMPLE A SEGUIR I A MULTIPLICAR

S'ha constituït al Maresme, la Selva i el Gironès la COMISSIÓ D'ACTIVITATS CIVIQUES

Els comunistes no ens cansem d'insistir, en les nostres crides i en la nostra acció diària, en la importància de la més ampla unitat de les forces, partits, sectors o grups d'opinió i moviments de masses antifranquistes: Un Pacte per la Llibertat entorn d'un programa mínim d'alternativa al règim de dictadura tindria, n'estem convençuts, conseqüències immediates en l'arena política espanyola. D'ací que valorem altament la creació i consolidació d'un organisme unitari

com la Comissió Coordinadora de Forces Polítiques de Catalunya i en desitgem la seva extensió.

Les realitzacions unitàries, però, no pensem que s'hagin de limitar exclusivament als nivells «superiors» o que només puguin fer-se a partir d'aquests nivells, al contrari: la unitat, la conjunció de voluntats democràtiques enfront de la dictadura és important —i a més és possible— que sigui realitzada a tots els plans de la vida nacional,

«pel mig» com «per baix», i això sense esperar la unitat dels estaments superiors.

La multiplicació d'organismes unitaris locals, de poble, ciutat o comarca, de barri a les grans ciutats, constitueix una tasca d'avui i de cada dia: en la mesura que bastim la unitat a nivell local avancem cap a la unitat a nivell nacional, avancem en definitiva cap al pacte per la llibertat. En la mesura que aconseguim plataformes unitàries d'acció en el marc de pobles, ciutats, comarques, materialitzem parcel·les d'aquesta alternativa democràtica al règim dictatorial que, adoptada pel conjunt de les forces que volen que «això» canviï, farà donar un pas de gegant cap al canvi.

Aquests organismes locals sorgeixen, són ja una realitat en algunes ciutats importants; es denominen o actuen com a comissions cíviques, taules rodones, grups de coordinació i van establint lligams que obren via a la unitat en general i a la mobilització ciutadana a un moment donat.

Un recent exemple ens ve de les comarques del Maresme, La Selva i Gironès, on ha quedat constituïda —i una Declaració adoptada en Assembla General n'informa públicament— una Comissió d'Activitats Cíviques que «... Aglutina elements diversos de Mataró, Arenys de Mar, Sant Pol, Calella, Pineda, Malgrat, Blanes, Girona i altres pobles...».

Aquesta Comissió es proposa en el seu programa:

- 1) Fomentar tota activitat social, cultural i política de signe popular i democràtic.
- 2) Denunciar repressions, arbitrarietats i injustícies.
- 3) Reclamar els drets de vaga, reunió, associació, manifestació, expressió i crítica.
- 4) Recolzar la classe obrera en les seves lluites de reivindicació econòmica, sindical i de classe.
- 5) Difondre el moviment dels estudiants contra una Universitat classista i anacrònica.
- 6) Actuar a favor de l'Amnistia de tots els presoners i exiliats polítics i socials.
- 7) Impulsar la conscienciació nacional catalana.
- 8) Propugnar la necessitat de socialitzar els mitjans de producció.

No cal dir quant important és seguir aquest exemple, popularitzar-lo, estendre'l a nombrosos altres pobles i comarques.

EXPROPIACIONS NO !

UNA CRIDA DE LA

Comissió Democràtica de Camperols del Vallès

Encara dura l'escàndol de les expropiacions impagades als propietaris de Molins de Rei i d'altres pobles del Baix Llobregat que travessa l'autopista Barcelona-Molins de Rei —al cap d'anys d'haver-los pres les terres!— i ja els especuladors franquistes posen en marxa una nova sèrie d'expulsions de propietaris per a lliurar les seves terres als taurons de les immobiliàries. Ens referim a la ja desgraciadament cèlebre urbanització de la Riera de Caldes.

Els expropiats de l'Autopista estan sofrint en la seva carn la dura experiència que mostra que el règim, les seves autoritats, els seus beneficiaris monopolistes i especuladors, només fan cas a un llenguatge: el de l'acció de masses, unida, enèrgica, plantant cara a les exaccions que la dictadura imposa. Així ho han comprès també els camperols del Vallès amenaçats per les expropiacions de la Riera de Caldes, una comissió dels quals ha fet públic el document que reproduïm seguidament:

El 1er de novembre de 1970, el Consell de Ministres presidit pel dictador Franco va aprovar «L'actuació urbanística de Riera de Caldes». El tristament cèlebre Consell de Ministres del dictador obria així un nou capítol d'expropiació i misèria per als qui depenen del camp.

Totes les «reformes» que fins ara han estat proposades des del règim només han servit per a augmentar els beneficis fabulosos de l'oligarquia a costa de la ruïna de milers de famílies camperoles.

Set pobles seran víctimes de l'expropiació i no podran evitar l'exòde del seus habitants; 1472 hectàrees seran sotmeses a la més abjecta especulació. Les expropiacions comportaran una indemnització de la terra que serà molt inferior al seu preu real. Com ja es va dir a la reunió de 300 afectats —propietaris, arrendataris, parcers i jornalers— celebrada a Santa Perpètua de la Moguda, la ciutat experimental per a la descongestió de Barcelona a Riera de Caldes deixarà en una situació d'atur, sense perspectives, sense cap ajut, uns quants milers de persones, i en la incertesa i la desesperació mes grans uns quans centenars de famílies. Només a Santa Perpètua de la Moguda, un dels set pobles afectats, mes de 200 famílies, l'únic mitjà de vida de les quals és la terra i la ramaderia, quedaran en la desocupació i la misèria.

A l'hora d'analitzar el daltabaix econòmic i social que aquest projecte significa, no ens proposem endinsar-nos en l'estudi d'una situació determinada pel fet que la prolongació del capital financer, entroncat amb la aristocràcia terratinent, ha anat arruïnant, província darrera província, els qui depenen del camp a un estat de desaparició. Als camperols no ens falten catàstrofes naturals, però ens cal fer comprendre a tothom que la més gran de les catàstrofes que patim és l'explotació i l'opressió que comporta la supervivència del règim franquista. Hem d'acabar amb aquest règim!

Propietaris, arrendataris, jornalers de Mollet, Santa Perpètua de la Moguda, Llíria d'Avall, Parets, Jurisdicció de Montcada, Palau de Plegamans, Polinyà: la Comissió Democràtica Camperola del Vallès crida tots els afectats a no cedir ni un pam en la defensa del seus drets i interessos.

Cal que tots set pobles ens unim en la lluita contra els ocells de presa que intenten d'expoliar-nos. Si ens unim no podran amb nosaltres. Seguim l'exemple dels colons de San José de la Rinconada, a Sevilla —un cas semblant al nostre— o el de la concentració de vint camions de tomàquets al Ministeri de Comerç, o el de la lluita dels lleters i tants d'altres casos que han fet tornar enrera les apetències del règim.

Fem també extensiva la nostra crida a tots els ciutadans que no transigeixen en les injustícies, als treballadors de la indústria i de la construcció, als estudiants, intel·lectuals. Cal fer neixer un ampli moviment de protesta que faci canviar de curs aquest corrent tèrbol que amenaça la nostra seguretat.

Per la unitat de la ciutat i el camp;

Per la terra i el treball;

Visca l'acció unida de l'oposició contra la dictadura!

Expropiacions, no!

COMISSIÓ DEMOCRÀTICA DE CAMPEROLS DEL VALLES.
Maig de 1971.

RADIO ESPANYA INDEPENDENT

Estació Pireneca

De 7 a 7,55 h - 21, 25, 30 i 39 metres
De 14 a 15 h - 17, 19, 21 i 25 metres
De 17 a 0,15 h - 21, 25, 30 i 39 metres

Dilluns i dijous, tarda i vespre,
emissions en català.

CAMPANYA

PER UN PARTIT MES FORT I ARRELAT EN LES MASSES

«...Depassar amplement abans del proper 23 de juliol les fites que ens fixarem en obrir la CAMPANYA PER UN PARTIT MES FORT I ARRELAT EN LES MASSES serà la millor forma de festejar el 35e Aniversari del Partit...»

DECLARACIO C.E. MARC 1971

Llista N° 17

Comarca 25, 2813 pts.; C.E., 1031 pts.; Grup Bolivar, 29051 pts.; Comarca 30, 13013 pts.; J. Montoliu, 1500 pts.; T.B., 500 pts.; Company E., 375 pts.; J.C., 500 pts.; Súria (col·lectiu), 491 pts.; Sallent (col·lectiu), 1900 pts.; Vilanova i la Geltrú (col·lectiu), 125 pts.; Girona (3 aportacions), 500 pts.; Baix Llobregat (14 donatius), 1788 pts.; Calella, 150 pts.; Baix Tordera (2 donatius), 245 pts.; Malgrat, 250 pts.; Santa Coloma de Gramanet (col·lectiu i 16 aportacions), 10046 pts.; Tarragona (10 donatius), 2875 pts.; Sant Carles de la

Ràpita (col·lectiu), 1051 pts.; Mollet-Montornès (col·lectiu), 3900 pts.; Sant Cugat del Vallès (col·lectiu), 450 pts.; Comitè Local de l'Hospitalet (73 aportacions), 5495 pts.; Comitè de Barcelona i col·laboradors (8 donatius), 5025 pts.; Grup Democràcia (3 donatius), 500 pts.; Intel·lectuals (col·lectiu i 2 donatius), 6900 pts.; Sector 2 (Horta), 1150 pts.; Sector 1 (Sant Andreu), 300 pts.; R.E.N.F.E., 300 pts.; Tramvies, 300 pts.; Sector 3 (15 aportacions), 6695 pts.; Comarca 15, 44320 pts.; Comarca 30, 28920 pts.; C.E., 938 pts.

LES LLUITES DELS METGES

Durants aquests darrers mesos, els ambients mèdics de Barcelona han conegut una commoció insospitada. El descontent s'ha traduït en una sèrie de reivindicacions i moviments que han culminat en diverses vagues.

Ja al gener de 1971 més de 200 metges de l'Hospital Clínic presentaven al President del Patronat un escrit reivindicatiu i es produïa un primer atur. A finals de febrer es presentava una nova petició. El 12 de març, davant la inoperància de les peticions, la totalitat dels metges començava una vaga que havia de durar dues setmanes. Aquella vaga va ésser exemplar per l'amplada dels seus horitzons. Efectivament, el seu programa reivindicatiu apuntava no únicament —ni principalment— als interessos particulars dels metges, sinó a l'eficàcia assistencial, docent i investigadora de la institució, sense oblidar els interessos de tot el personal sanitari subaltern. Es reclamava una plantilla mínima de 1,5 persones per llit i un metge per cada 4 llits amb dedicació plena; actualització dels sous de totes les categories amb escala mòbil; la participació democràtica dels metges a la contractació de personal, etc.

Els dies 6, 7 i 8 de maig es produïa una vaga de 1500 metges interins i residents de 14 centres hospitalaris de tot Espanya, entre els quals l'Hospital de Sant Pau i la Residència de la Seguretat Social de la nostra capital. El motiu concret era l'acompliment de 20 metges residents de l'Hospital Psiquiàtric d'Oviedo i la destitució del director d'aquest centre, Dr. Montoya, però feia cristal·litzar un descontent general concretat en les reivindicacions dels represaliats d'Oviedo: una contracta de treball, seguretat social, augment de sous i una nova ordenació hospitalària de la S.S. El moviment de protesta no es va fer esperar, i va adquirir una dimensió extraordinària: a més dels 1500 residents vaguistes, es produïen accions de solidaritat entre els metges de plantilla del Psiquiàtric d'Oviedo, un escrit de nou hospitals del País Basc, i mostres de recolzament o solidaritat d'enfermeres, personal contractat, caps clínics i ajudants de Madrid i Barcelona. A l'Hospital General d'Astúries van ser despedits 103 metges a conseqüència de la vaga.

El dilluns 11 acabava la vaga davant les promeses de solució. Però el divendres 14, veient que la Diputació d'Astúries no reconsiderava les mesures de repressió, la vaga va reprendre a Bilbao, Sevilla, Oviedo i Barcelona, i el 15 a San Sebastián, seguint les orientacions d'una reunió general d'interins i residents de tot Espanya. La carta oberta dels metges i residents d'Espanya a la Diputació d'Oviedo era signada a Barcelona pels metges interns i residents de l'Hospital de Sant Pau, del Centre Quirúrgic Sant Jordi, de l'Hospital de la Creu Roja i de l'Hospital Psiquiàtric Nostra Senyora de Montserrat. El 4 de juny, novament, un miler de metges de tot Espanya es posaven en vaga de solidaritat amb els seus col·legues represaliats d'Oviedo...

Avui la maduració general de la nostra societat és tal que l'esperit reivindicatiu s'estén a tots els estaments professionals, un darrera l'altre. El moviment, en aquest cas com en el de la vaga de l'ensenyament, ha començat per les categories professionals més desfavorides, però ha sabut estendre's més enllà i suscitar una solidaritat molt gran. Un tret que cal aplaudir i estimular en totes dues accions és el sentit de responsabilitat professional i social que ha guiat els vaguistes, la seva capacitat d'evitar l'estretesa corporativa i de plantejar els problemes de la sanitat en tota la seva amplada. Aquests són problemes que interessin, naturalment, tots els sectors de la societat i en primer lloc —sobre tot pel que fa a la Seguretat Social— a la classe obrera. Val la pena destacar també el fet que els estudiants de cursos superiors de la Facultat de Medicina de Barcelona hagin anat a la vaga en solidaritat amb els metges del Clínic. També en aquest fet es marca una direcció a seguir: la convergència entre el moviment estudiant i els moviments professionals entorn dels temes de l'organització de les professions i del seu ensenyament.

En el curs d'aquestes accions els metges hauran pogut comprovar sobre les pròpies esquenes el caràcter repressiu del règim franquista i la seva incapacitat per a resoldre els problemes d'una medicina hospitalària moderna al servei del poble. Aquestes experiències estimularan sens dubte l'apropament dels professionals i treballadors de la Sanitat als altres treballadors que aspiren a l'enderrocament del règim.

Total llista n° 17	173 397 pts.
Suma anterior	4 660 458 pts.
Suma i segueix	4 833 855 pts.

□ AJUT ALS PRESOS

Cornellà - Sant Joan d'Espí - Pirelli, 300 pts.; Calella, 850 pts.; Mollet - Montornès (1 simpatitzant), 25 pts.

□ AJUT A LA PREMSA

Sabadell, 200 pts.; Grup « CHE », 125 pts.

CLASSIFICACIO PARCIAL

PER ORGANITZACIONS

I ALTRES APORTACIONS

	Pts.
1. Intel·lectuals de Barcelona	813 580
2. Comarca 30	671 627
3. Comarca 15	517 345
4. Grup Bolivar	358 030
5. Ctè de Barna i col·laboradors	234 275
6. Barcelonés	229 549
7. Grup Azteca	186 151
8. Sector 2 de Barcelona	178 363
9. Comarca 20	150 422
10. Baix Llobregat	115 991
11. Sabadell	104 832
12. Baix Ebre	99 240
13. Comitè Local de l'Hospitalet	87 706
14. Lleida i pobles	83 430
15. Terrassa	65 463
16. Sector 1 de Barcelona	62 998
17. Joventut Comunista de Catalunya	58 874
18. Estudiants de Barcelona	46 832
19. Baix Tordera	39 453
20. Tarragona	32 795

La classificació completa comprén prop de 50 organitzacions.

Les aportacions dels membres del Comitè Central i els donatius personals lliurats directament al mateix sumen, fins ara, 408 310 pts.

EN EL

treball

PROLETARIS DE TOTS
ELS PAISOS: UNIU-VOS!

ORGAN CENTRAL DEL P.S.U. DE CATALUNYA

SUPLEMENT ESPECIAL

Barcelona, Juny 1971

Preu : 2 pts.

35 ANIVERSARI DE LA FUNDACIO DEL Partit Socialista Unificat de Catalunya

DECLARACIO DEL COMITE EXECUTIU

El proper 23 de juliol complirà 35 anys el **Partit Socialista Unificat de Catalunya**.

Constituit per la fusió del **Partit Comunista de Catalunya**, la **Federació Catalana del Partido Socialista Obrero Español**, la **Unió Socialista de Catalunya** i el **Partit Català Proletari**, el P.S.U. és l'hereu i el continuador més conseqüent de les lluites i tradicions revolucionàries anteriors, el fruit de la maduració política d'un proletariat que va protagonitzar, ja en 1855, una vaga general a Barcelona i que ocupa des de llavors un lloc d'honor en els combats de classe i revolucionaris dels treballadors de tot Espanya.

Els fundadors del P.S.U. : Rafael Vidiella, Comorera, Valdés, Matas, Cussó, Marlés, Miret, Arlandis, Victor Colomer, Sesé, Ar-

diaca, etc., i d'altres prestigiosos dirigents obrers i camperols que van ingressar després al P.S.U., com Josep Moix i Josep Calvet —líder aquest dels rabassaires—, dirigien en 1936 els nuclis més avançats de les organitzacions del proletariat i dels camperols de Catalunya, els nuclis que entroncaven més directament amb les lluites del passat i que, alertats per l'exemple de la Revolució Socialista d'Octubre a Rússia, pels escrits de Lenin i per la política del Partit Comunista d'Espanya, intuïen la necessitat de crear a Catalunya un partit de masses, capaç de dirigir el proletariat en la lluita pel triomf de la revolució socialista i per l'edificació d'una societat nova, sense explotadors ni explotats.

havien confirmat que per enderrocar el domini del capital i instaurar el seu propi poder la classe obrera havia de seguir l'exemple dels bolxevics russos i construir el seu propi partit polític de masses.

La necessitat per als revolucionaris de Catalunya de comptar amb un partit de tipus leninista es va fer sentir amb dramàtica urgència el 6 d'octubre de 1934, quan els anarquistes sabotejaren la vaga general revolucionària començada a d'altres zones d'Espanya contra el govern Lerroux-Gil Robles i quan el govern de la Generalitat, després de negar-se a donar armes als obrers, va capitular sense lluita davant de la reacció.

Això va impulsar els dirigents dels quatre partits posteriorment fundadors del P.S.U. a buscar el diàleg i a constituir, en 1935, un Comitè d'Enllaç que es va assignar com a tasques principals : la lluita per l'amnistia per als presos polítics (n'hi havia més de trenta mil a les presons de tot Espanya), la creació del Front Popular (que havia de guanyar brillantment les eleccions del 16 de febrer de 1936) i la preparació d'un Congrés per a fondre els quatre partits en un sol partit marxista-leninista.

L'HEROISME DELS TREBALLADORS NO ES SUFICIENT PER FER TRIOMFAR LA REVOLUCIO *

Vuitanta anys de lluites heroiques havien mostrat al proletariat català l'esterilitat de l'anarquisme, doctrina dominant fins aleshores al si de la classe obrera de Catalunya,

i de la socialdemocràcia, majoritària a la resta d'Espanya; havien posat repetidament en evidència que l'heroisme dels treballadors no és suficient per al triomf de la revolució;

(*) Subtítols de la Redacció de « Treball ».

PARIS, PARC DE MONTREAU, 20 DE JUNY

Més de 50 000 persones ovacionen entusiàsticament els parlaments d'Etienne Fajon, Santiago Carrillo, Dolores Ibarruri i Jacques Duclos en el gran acte de solidaritat del Partit Comunista Francès amb la lluita dels pobles d'Espanya contra la dictadura franquista.

HEREU I CONTINUADOR DE LES TRADICIONS REVOLUCIONARIES DEL MOVIMENT OBRER I SINDICAL DE CATALUNYA

Sota la influència de la política unitària del **Partido Comunista de España** i del Comitè d'Enllaç dels partits catalans, els sindicats de la **Confederació General del Treball Unitària** s'integraren en aquest període a la **Unió General de Treballadors** d'Espanya. El mateix van fer, ingressant a la **Unió General de Treballadors** de Catalunya, la **Unió General de Sindicats Obrers**, el **Centre Autonomista de Dependents del Comerç i de la Indústria**, el **Sindicat de Periodistes** i d'altres grups sindicals autònoms, i, una mica més tard, els **Sindicats de Sabadell**, que s'havien separat uns anys abans de la **Confederació Nacional del Treball**. De la seva banda, l'abril de 1936 es van fusionar a tot Espanya les **Joventuts Socialistes** i les **Joventuts Comunistes** per a crear les **Joventuts Socialistes Unificades**, la Federació catalana de les quals va unificar també els joves de la **Unió Socialista de Catalunya**, del **Partit Català Proletari** i altres joves nacionalistes de tendència socialista.

L'esclatament de la sublevació feixista el 19 de juliol de 1936 va fer que, quatre dies més tard, el Comitè d'Enllaç suspengués el Congrés d'Unificació (que havia de celebrar-se l'agost) i considerés constituït el P.S.U. sobre la base dels acords ja establerts pels quatre partits. Aquests acords, ratificats un any més tard per la Primera Conferència Nacional del P.S.U., establien que el P.S.U. es constituïria sobre la base dels principis ideològics, polítics i organitzatius propis dels partits membres de la Internacional Comunista, a la qual el nou partit es va adherir a través del P.C.E.

El P.S.U. va sorgir, doncs, a l'arena política com un partit nacional català, hereu i continuador de les millors tradicions combatives i revolucionàries del sindicalisme obrer, de l'anarquisme i la socialdemocràcia, del comunisme i del nacionalisme de Catalunya; com « **la unió voluntària i combatent, basada en la ideologia marxista-leninista, dels lluitadors avançats de la classe obrera, dels camperols, dels intel·lectuals, de tots els treballadors de Catalunya; com el guia i organitzador del moviment progressiu i revolucionari del poble de Catalunya en la lluita per l'enderrocament del règim dels capitalistes i terratinents, per la transformació socialista de la societat, pel comunisme.** »

El P.S.U. va sorgir també com un partit internacionalista, que considera la classe obrera catalana com l'avantguarda combativa del poble de Catalunya i com un destacament integrant de la classe obrera única de tot Espanya i del moviment obrer mundial.

PARTIT COMUNISTA D'ESPANYA P.S.U. DE CATALUNYA: COM UN MATEIX I UNIC PARTIT

A Espanya el poder està en mans de l'oligarquia monopolista sorgida de la fusió de la noblesa terratinent amb els grans capitalistes, inclosos els catalans, bascos i gallecs. (Actualment la gran burgesia catalana té posicions clau dins l'**Opus Dei** i al si del

govern, i constitueix un dels principals suports de la dictadura franquista.) Com ensenya el leninisme, enfront del poder de l'Estat capitalista la classe obrera forma una sola i única classe —fins i tot en un Estat multinacional com el nostre— cridada a dirigir una mateixa i única revolució, raó per la qual a cada Estat hi ha d'haver un sol Partit Comunista. D'acord amb aquesta concepció, el P.S.U. va establir, en fundar-se, sòlids llaços amb el P.C.E., que se sostenen en la identitat de la seva ideologia, de la seva política i de les seves normes d'organització i en l'acord segons el qual els militants del P.C.E. que venen a viure a Catalunya passen a militar al P.S.U. i viceversa: els comunistes catalans que es traslladen a d'altres terres d'Espanya s'integren al P.C.E.

La seva primera gran tasca : mobilitzar tots els recursos i energies del poble català contra la sublevació feixista

Des del seu naixement, el P.S.U. va orientar les seves energies a posar en peu de lluita els treballadors i el poble de Catalunya amb el fi d'aixafar la sublevació franquista. En aquell moment, aquesta era la tasca més revolucionària, l'única via per afirmar les posicions del proletariat en la marxa cap als seus objectius socialistes.

El P.S.U. fou a Catalunya el principal impulsor de l'Exèrcit Popular, de la transformació de la indústria per adaptar-la a les necessitats de la guerra, de la mobilització de tots els recursos i energies nacionals al servei de la victòria. El nostre Partit va preparar milers de quadres per a l'Exèrcit, la Indústria, els Transports, l'Ensenyament, la Sanitat, l'Administració Pública, etc., etc., mostrant la seva capacitat com a Partit de Govern.

A la vegada, el P.S.U. va defensar decididament els pagesos pobres i mitjos, els petits comerciants i industrials i a altres grups socials no proletaris enfront dels abu-

L'origen del P.S.U. en tant que partit unificat i el desenvolupament posterior del procés revolucionari en el nostre país han determinat que el P.S.U. i el P.C.E. es mantinguin com partits independents. No obstant, les formes de llur col·laboració han resolt en la pràctica aquesta contradicció. El P.S.U. participa, en condicions d'igualtat de drets, en els Congressos del P.C.E. i en l'elaboració de la seva política, que té en compte els interessos de la classe obrera i de les masses populars de tots els pobles d'Espanya. Els militants del P.S.U. són elegits als òrgans de la direcció del P.C.E. sense cap discriminació. En el moviment obrer i comunista internacional el P.C.E. i el P.S.U. constitueixen una sola unitat. Es a dir: el P.S.U. i el P.C.E. actuen com si fossin en realitat un mateix i únic partit.

sos de trotsquistes i anarquistes i de les collectivitzacions forçoses imposades per aquests. El P.S.U. va lluitar conseqüentment per la unitat de totes les forces antifranquistes, condició clau per al seu triomf.

Les transformacions portades a terme en el nostre país durant els anys 1936-1939 sota el Govern de Front Popular —en les condicions peculiars de la guerra civil—, donaren origen al primer règim de transició del capitalisme al socialisme basat en la col·laboració de diferents partits polítics i organitzacions de masses, és a dir: que avançava cap al socialisme per una via pluralista.

La justa política preconitzada pels comunistes —que no sempre va poder ésser aplicada o que es va aplicar amb retard a causa de l'oposició d'anarquistes i trotsquistes— fou altament apreciada per les masses; en poc més d'un any el P.S.U. va multiplicar per deu el nombre dels seus militants i va conquerir entre la classe obrera catalana la influència majoritària que l'anarquisme detenava anteriorment.

EN LA NIT FEIXISTA, UN ESTOL D'HEROIS CATALANS CAIGUTS A PRIMERA FILA DEL COMBAT

Després de la derrota —deguda especialment a l'ajuda donada a Franco per les potències feixistes amb la complicitat dels governs d'Anglaterra, França i EE.UU. i a la ruptura de la unitat entre els defensors de la República—, el P.S.U. es va posar al capdavant de la resistència obrera i popular a costa de la vida de molts dels seus millors militants. Durant la dècada del quaranta, centenars de comunistes que van tornar de l'exili o que des del país varen comprendre que la lluita continuava malgrat la derrota, es van incorporar a les guerrilles i a les organitzacions clandestines del Partit. Molts d'ells foren segats pels piquets d'execució o deixaren la salut o la vida a les presons franquistes. Els noms de Martos, Roca, Girabau, Serrat, Puig Pidemunt, Valverde, Carrero, Numen Mestres, Panyella, Solsona i d'altres il·lustren dramàticament la contribució donada pel P.S.U. a l'organització de la resistència al feixisme en aquest període.

A la vegada, els militants del P.S.U. que es van quedar a l'exili van participar activa-

ment allí on es trobaven en la batalla mundial contra l'hitlerisme. Miret, dirigent destacat de la resistència a França, mort en un camp de concentració nazi; Fusimanya, Lloret, Buixó Panhamé i d'altres caiguts en les guerrilles soviètiques il·lustren heroicament la presència dels comunistes catalans en els exèrcits que van derrotar els hitlerians.

Malgrat la sagnant repressió que va seguir l'entrada de les tropes franquistes a Catalunya, el P.S.U. va defensar des del començament no sols els interessos dels treballadors sinó també la llengua, les tradicions i drets nacionals del poble. Les primeres inscripcions als murs, les primeres octavetes o butlletins apareguts en llengua catalana, van costar la llibertat —i de vegades la vida— de centenars de comunistes. « Treball », portaveu del Comitè Central del P.S.U., és el primer periòdic de partit aparegut a Catalunya en la clandestinitat i el que ha aconseguit una difusió més regular sota la dictadura.

Catalunya a la gran manifestació Parisenca d'internacionalisme proletari

Dir que erem més de cinquanta mil no és prou. Afegir que tres generacions hi vam fer cap també fora insuficient, doncs hi ha moments del nostre llarg combat que estan fets d'elements polítics i afectius que ni les xifres ni les comparacions no poden expressar. Cadascú l'hem viscut, aquest 20 de juny, personal i col·lectivament; amb el record dels veterans, reafirmant-se en llur convicció malgrat derrotes temporals. Amb desfici revolucionari les noves promocions. Tots, però, formant una sola cosa: la voluntat de no donar-se per vençuts.

« ¡QUINA TARDA VIUREM!... »

Anant al parc Montreau, per diferents camins de l'Europa capitalista que explota a centenars de milers d'espanyols, un català deia: « ¡Quina tarda viurem! » Eren les deu del matí i amb d'altres, malgrat els núvols i el fred, anava a dinar sobre l'herba del parc parisenca per tal d'assegurar-se un lloc no lluny de la tribuna des de la qual parlaria Dolores Ibárruri. I aquell català, com tants d'altres fills dels pobles d'Espanya, duia la família feta a l'exili, educada en el refús a la dictadura franquista. Aquest refús és, encara, lligam intern entre l'ahir i el demà, d'un país que « ja anem fent ».

La primera impressió en entrar al bosc del cinturó roig de París, a la vila de Montreuil administrada pels comunistes, fou la d'una organització perfecta: tenda-dispensari; exposició de propaganda clandestina; venda

de llibres prohibits a Espanya; begudes i alimentació; informació permanent pels altaveus sobre algú que vol veure algú; reclamació d'un paraigües o d'un aparell fotogràfic; anunci d'una mare que ha perdut l'infant en el rebombori i, mentre tant, la veu de Paco Ibañez des de la cinta magnetofònica cantant: « ¡A galopar, a galopar, hasta enterrarlos en el mar! »... o el nostre Raimon cridant « ¡NO! » a la injustícia, a la fam i a la misèria.

Tot plegat en un ambient de festa combativa. Espanyols escampats pel món que

es retroben al cap de molts anys i de lluites, reeixides o no, fidels a llur ideal; amistats que s'inicien; abraçades, intercanvi d'adreces; fotos per l'album familiar. Les banderes de la República junt a les de Catalunya, Euskadi i Galícia, flamejant al vent d'un matí decidit a rebutjar la pluja. Sobre l'herba, compartim la « truita », el ví de la bota o el grapat d'olives del camarada o, senzillament, d'un compatriota desconegut però fraternal. Molts infants a la falda de la mare o al coll del pare, cansats o esbalotats però esperant quelcom mentre Paco Ibañez anuncia, cantant versos de Celaya, que « Estamos tocando el fondo... »

EL NOI DE CATALUNYA

Amb un mocador roig al coll, un xicot català es belluga entre banderes i pancartes. Amb un magnetòfon vol « prendre » la veu de Passionària per a dur-la « als seus » als qui amb ell lluiten i no han pogut venir. « Mai no havia vist tants comunistes reunits », diu el jove. I mira al seu entorn com si volgués « prendre » la multitud per ensenyar-la als obrers de la seva ciutat proletària.

El Parc s'anirà omplint de grups humans encapçalats de banderes i pancartes saludant al Comitè Central del Partit Comunista d'Espanya i als seus President i Secretari General o glorificant l'internacionalisme proletari que l'acte simbolitza. Els que venen de casa nostra —com aquest noi, com un grup de joves de San Sebastian i altres de Madrid, de distints punts d'Espanya— no ho poden fer amb pancarta local, però es mouen entre la massa com si ells mateixos fossin bandera o pancarta.

COMENÇA LA « TARDA QUE VIUREM »

Eren tres quarts de tres quan una remor comfosa anuncià l'entrada al Parc de Dolores Ibárruri, Santiago Carrillo i els dirigents del Partit Comunista germà. La notícia produeix un torrent humà vers la part baixa on està instal·lada la tribuna. Volen saludar la dona que, en aquell moment i des de fa cinquanta anys, simbolitza la resistència indòmita al feixisme i la fidelitat del proletariat espanyol a la Revolució d'Octubre i a la causa internacional del comunisme, victoriosa a 14 Estats. Els joves, amb una mena de respecte i emoció visible, deixen que els veterans guanyin la cursa. L'ur sentiment, davant l'emocionant retrobament, és prou lúcid per a copsar-ne la força revolucionària i no una simple rauxa nostàlgica. En les abraçades i llàgrimes dels contemporanis de Passionària hi ha tot un exemple de lluita, sacrifici, tenacitat, noblesa popular. I això impressiona els joves que ho saben. I aleshores comença la tarda del vint de juny de 1971.

L'INTERNACIONALISME AUTENTIC

Presenta l'acte el company E. Fajon, director de « L'Humanité » i dirigent del P.C.F. Explica —en francès i en castellà— el signi-

DARRERA HORA

Acaba d'arribar-nos la trista notícia que un dels autocars que retornaven del Parc Montreau a Marsella ha tingut un accident que ha ocasionat la mort de les companyes Madalena Sanchez i Pilar Ramos. Nombrosos altres ocupants de l'autocar han resultat ferits.

« Treball » expressa el dolor que tots hem sentit i s'uneix a les expressions de condol i solidaritat envers els familiars, amics i companys de les víctimes.

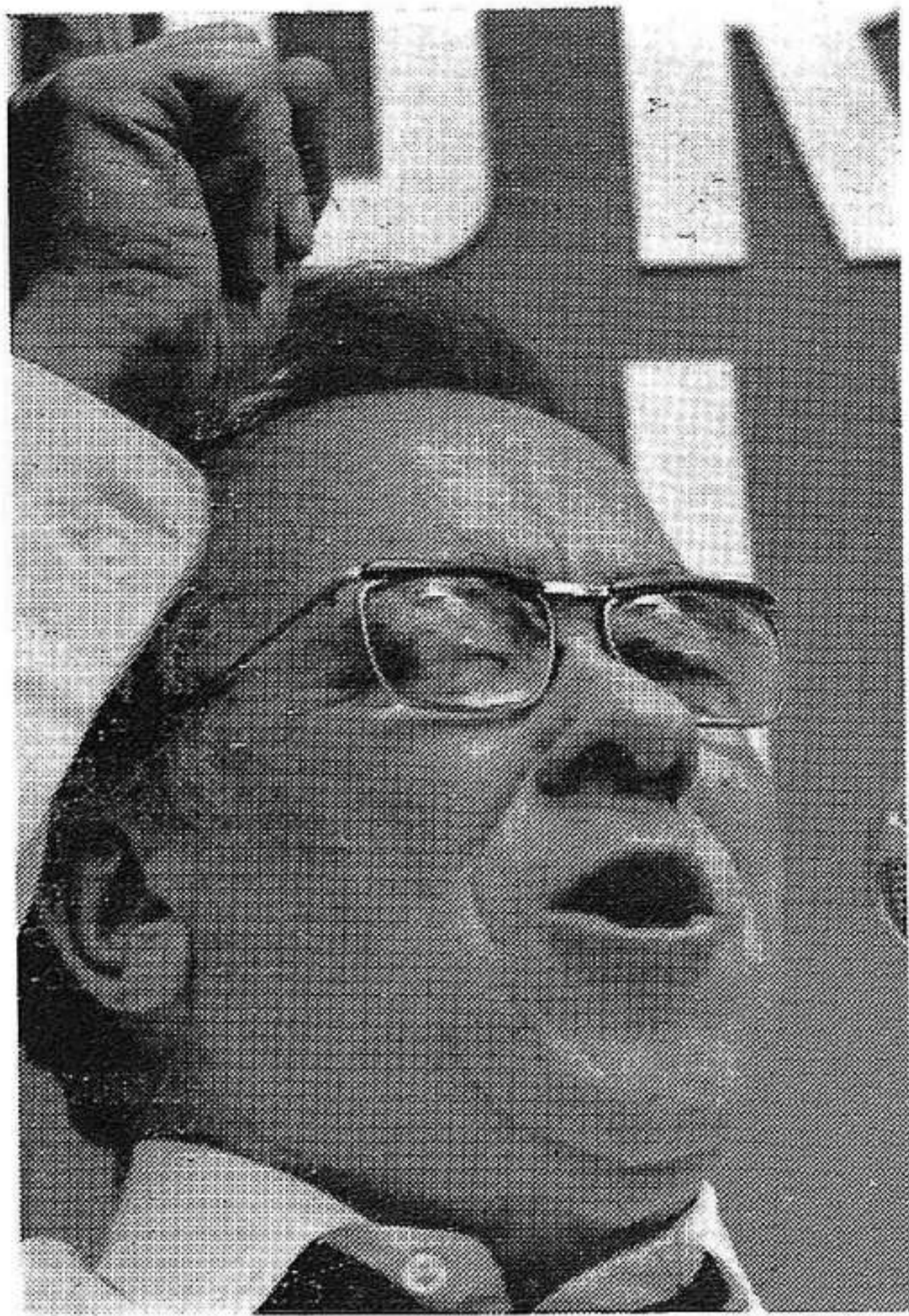
SALUTACIO DEL COMITE DE BARCELONA DEL P.S.U.C.

« ... El Comitè de Barcelona del Partit Socialista Unificat de Catalunya, en agrair al Partit Comunista Francès la seva iniciativa en nom de tots els comunistes i de tot el poble barcelonès, reafirmem la nostra inquebrantable amistat amb el Partit germà i amb el poble de França i la nostra decisió d'esforçar-nos més cada dia en la lluita per enderrocar el règim de Franco, en la nostra contribució a la causa del socialisme i del comunisme a tota la terra... »

(Del missatge del Comitè de Barcelona del P.S.U.C. al míting de Montreau.)

La multitud al Parc de Montreau

Santiago Carrillo en el curs de la seva intervenció

TOTS AMB ELS VAGUISTES DE LA S.E.A.T. !

L'ENTUSIASTA OVACIO DEL MITING DE PARIS

La paraula vibrant de Santiago Carrillo fou submergida per l'entusiasta salva d'aplaudiments que omplí l'esplanada del Parc Montreux quan pronuncià el nom de la S.E.A.T. :

Més de cinquanta mil parells de mans repicaven ardorosament la solidaritat combativa del míting envers els treballadors en lluita a la gran factoria barcelonesa :

« ...Si feia falta una resposta a aquesta acusació estrafalària (que la participació a les eleccions significava « integrar-se »), l'han donada els 15 000 obrers de la S.E.A.T. de Barcelona, que pocs dies després d'elegir massivament la seva candidatura obrera han anat a una potent vaga (...)

Visca la vaga dels treballadors de la S.E.A.T.! Solidaritat a Espanya i a tot Europa amb els valents vaguistes de la S.E.A.T.!

Com a la S.E.A.T. de Barcelona, l'avantguarda revolucionària utilitzarà les posicions legals conquistades en aquestes eleccions per a refermar encara més els seus lligams amb les masses treballadores, organitzar-les i dur amb audàcia endavant el combat per les reivindicacions de classe per un veritable sindicat obrer, per la llibertat i el socialisme (...)

(Santiago Carrillo: míting de Montreux, París)

ficat solidari de la concentració, culminant una setmana d'ajut material concretitzat en milions de francs per a la lluita antifranquista, de la que el Partit Comunista d'Espanya és força essencial. Milers d'adhesions no poden ésser llegides; d'arreu d'Espanya i de les seves presons.

Segueix Santiago Carrillo agraït —en llengua francesa— l'esforç del partit germà i la seva llarga solidaritat de combat. Després, el Secretari General del P.C.E. exposa aspectes de la situació política espanyola denunciant les lladregades de la pandilla franquista-opusdeista i les maniobres amb què tracten de perpetuar-se. En saludar la valerosa vaga de la S.E.A.T., Santiago Carrillo posa dempeus dotzenes de milers d'espanyols que segueixen esperançats el combat dels obrers de Barcelona. Presentarà, seguidament, l'alternativa política que el P.C.E. proposa per a sortir de la crisi en la que es troba el nostre país mentre tot el « tinglado » franquista es podreix. Santiago Carrillo rebrà, moltes vegades, l'adhesió espontània de dotzenes de milers d'espanyols i francesos, comunistes i altres revolucionaris que són conscients del paper que juga el Secretari General del Partit Comunista d'Espanya.

UNA VEU SEMPRE JOVE

La presència de Dolores Ibárruri a la tribuna fa exclamar a una comunista francesa : « Elle me rend ma jeunesse », doncs fa trenta-cinc anys va aplaudir-la al « Velodrome d'Hiver » de París. Les banderes, però, les fan tremolar en aquest moment mans joves, que no eren al « Velodrome », ni a les trinxeres de Madrid. Punys joves i vells tancats com aleshores, enlaire. El sol, decididament, s'imposa als ramats de núvols foscos. Un moment així cal viure'l. Ningú no pot expressar-ne el sortilegi. Hom sent, clarament, la força que dona saber-se part d'un tot, fet de l'ideal més noble. Els que, en la nostra època, sofreixen de solitud és perquè no poden viure moments semblants.

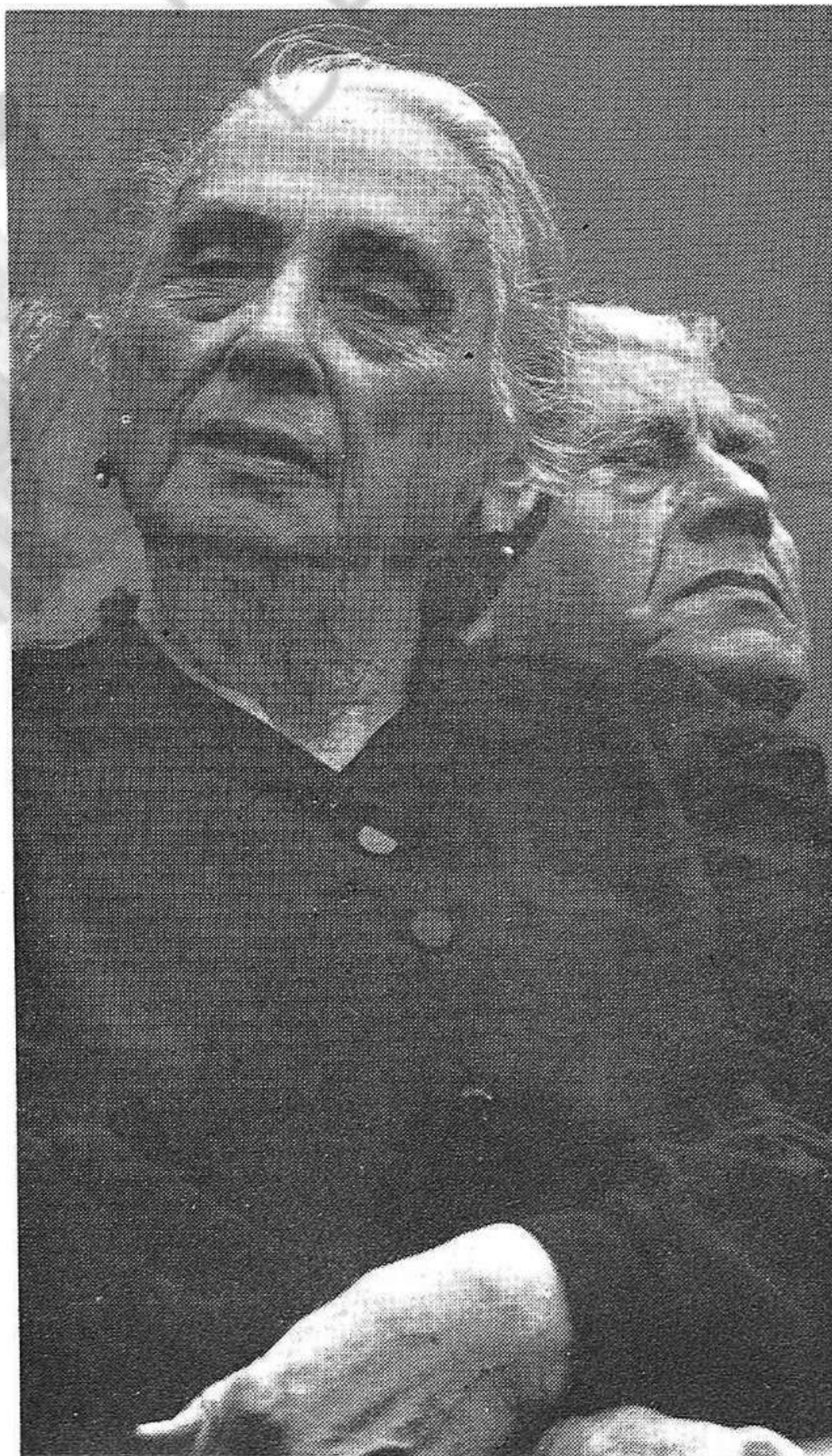
La veu de Passionària és la de sempre i, com ahir, aquest 20 de juny estableix amb la massa que l'escolta un lligam de comunicació a nivell de sentiment i de raó. Ens convida a cantar la « Internacional » i la cantem. Després es farà un gran silenci. ¿Imaginem un silenci en el bosc ple de gom a gom, amb tres generacions d'espanyols ?

I el silenci li diu a Passionària : « Parla ; t'escoltem ». I ella parlarà. I tots l'escoltaran.

« No venimos aquí, como las hijas de Jerusalem, a llorar nuestro exilio »... I això, només això, explica ja el sentit del seu discurs essencialment orientat als problemes d'avui que obren camí al demà. D'aquesta afirmació, d'un estil típicament de Passionària,

se'n desprèn tota una actitud front als nostàlgics de batalles passades ; als conservadors que, amb l'excusa de « conservar les conquestes », les fan malbé i posen entrebancs al progrés, sempre insuficient.

Milers de joves senten la veu de Passionària per primera vegada i no en són defraudats. Un vasco de vint anys, arribat expressament de la terra de Passionària, diu :

Dolores Ibárruri i Josep Moix a la Presidència del míting

« Esta vasca tiene un cerebro de veinte años. » I nosaltres afegim : el cervell i el cor, no pas per un prodigi de la naturalesa sinó de l'acció revolucionària.

Per unanimitat s'aprovà una Resolució que el P.C.F. entregarà personalment a l'Embaixada franquista a París. No és un paper com un altre sinó la síntesi d'un clam massiu que el govern franquista haurà de conèixer, vulgui o no vulgui.

Sortirem del Parc a dos quarts de set de la tarda que vam viure. Sense pressa, sense trepitjar els sembrats ni rebregar les branques dels arbres. Els infants a coll i be del pare o dormint a la falda materna. Uns van a prendre el « car » per a tornar, d'allí estant, a les fàbriques i mines del neo-capitalisme europeu ; a les vinyes del sur de França, o als suburbis pobres de París...

... I a una ciutat de Catalunya, on un vailet de vint anys podrà dir : « Jo hi era. » I només això significa una victòria damunt de tanta sang, de tantes tortures, presons, sacrificis i humiliacions sofertes a mans dels botxins que s'imposaren amb l'ajut del feixisme i de l'imperialisme mundials.

Perquè, quan un noi de vint anys que viu i lluita a casa nostra, sent l'orgull i la força d'haver vist i escoltat a Passionària, vol dir que Franco no va guanyar. I quant aquest noi i Dolores Ibárruri són part del proletariat espanyol i del seu partit d'avantguarda, vol dir que guanyarem.

« Treball », que també hi era 20 de juny 1971.

LA POLITICA D'UNITAT I DE RECONCILIACIO NACIONAL; EL TENAÇ COMBAT PER RECONSTITUIR UN NOU I POTENT MOVIMENT OBRER, UN AMPLE MOVIMENT NACIONAL D'OPOSICIO A LA DICTADURA

En 1948, seguint els ensenyaments de Lenin, el P.S.U. aconsellà als seus militants de treballar en els sindicats verticals i utilitzar els escassos mitjans i possibilitats legals que ofereixen per ajudar els treballadors a refer-se, recobrar confiança en la seva pròpia força i a alçar-se de nou en defensa dels seus drets. L'acció del nostre partit està present en la gran vaga general de Barcelona el març de 1951, en la cadena de vagues que es produeixen a Catalunya durant el període 1956-1958, preludi de les primeres vagues coordinades a nivell de tot Espanya dels anys 1962-1963 que marquen el naixement del moviment de **Comissions Obreres**.

Els comunistes vam elaborar la política de reconciliació nacional i vam ser els primers en plantejar la necessitat de superar les divisions engendrades per la guerra al sí del poble, la necessitat d'unir **les dues infanteries** en la lluita contra l'oligarquia financera i terratinent, promotora de la guerra i principal beneficiària del triomf del feixisme.

Els comunistes hem estat els principals impulsors del moviment obrer, del moviment estudiant i intel·lectual, del moviment camperol, de tots els moviments socio-polítics de masses, el desenrotllament dels quals ha de dur a la Vaga General i a la Vaga Nacional i fer possible la substitució del feixisme per un règim democràtic que obri el camí al socialisme. Hem lluitat i lluitem incansablement per unir tots els adversaris del règim dictatorial entorn d'un programa mínim d'acció comuna que es proposi d'obrir les portes de les presons als presos polítics i les fronteres als exiliats, restablir les llibertats polítiques sense excepció —incloses les nacionals de Catalunya, Euskadi i Galícia— i donar al poble la possibilitat de decidir, lliurement i democràticament, el futur règim polític. L'elaboració d'una alternativa democràtica responsable enfront del poder de l'oligarquia, que pugui unir els sectors més amplis en la liquidació de la dictadura i la conquesta de la llibertat, que ofereixi al país la garantia d'un desenrotllament democràtic conseqüent evitant la guerra civil, és essencial perquè el moviment de masses es desenrotlli plenament i arribi a culminar en la Vaga Nacional.

PER RECOBRAR LES LLIBERTATS POLITQUES I NACIONALS : UN PROGRAMA DE TRANSFORMACIONS DEMOCRATiques

El P.S.U. s'enorgulleix d'ésser un dels fundadors de la **Comissió Coordinadora de Forces Polítiques de Catalunya** i d'estar a l'avantguarda de la lluita per la conclusió d'un acord entre totes les forces d'oposició

de Catalunya i entre aquestes i les dels altres pobles d'Espanya per la conquesta de la llibertat. El programa de la **Comissió Coordinadora de Forces Polítiques de Catalunya** expressa l'interès comú de les diferents classes i capes del poble en aconseguir les llibertats polítiques, encara que siguin diferents les seves concepcions sobre el caràcter social del règim que cal implantar una vegada liquidada la dictadura.

A la classe obrera i als seus aliats antimonopolistes, les llibertats polítiques els són necessàries per a defensar millor els seus drets, per a poder desplegar tota la seva força potencial i per a forjar l'aliança

o coalició de forces polítiques i socials indispensable per dur a terme les transformacions estructurals que aproparan el nostre país als objectius socialistes dels quals lluitem. Entre aquestes transformacions figuren: la nacionalització de la banca i dels grans monopolis, la reforma agrària, l'exercici del dret d'autodeterminació pels pobles de Catalunya, Euskadi i Galícia, i d'altres que, al nostre entendre, han de donar com a resultat la formació d'un Estat Federal recolzat en les diferents classes i capes antimonopolistes dels pobles d'Espanya, és a dir: un règim de democràcia política i econòmica orientat cap al socialisme.

CAP AL SOCIALISME AMB TOTS ELS QUE VOLEN UNA SOCIETAT SENSE EXPLOTADORS NI EXPLOTATS

Els comunistes volem marxar cap al socialisme en col·laboració amb tots els partits, moviments i organitzacions partidaris d'implantar un nou règim polític basat en la propietat col·lectiva dels mitjans de producció. Concebim la marxa al socialisme a través d'una via pluralista, que mantingui i desenrotlli totes i cadascuna de les llibertats polítiques conquistades per les masses sota el capitalisme i que dugui cap a l'edificació d'una societat sense classes explotadores, verdaderament lliure, en la qual desapareixeran totes les formes de coacció i l'Estat s'extingirà paulatinament. Proclamem públicament que el nostre Partit aspira a ser el Partit dirigent —no dominant— d'aquest procés sense recolzar en cap privilegi, gràcies al seu coneixement del marxisme-leninisme, a la seva abnegació i esperit de lluita, a la

seva capacitat de fer-se eco de les opinions dels altres i d'elaborar les propostes més encertades, a la seva aptitud per guanyar-se el recolzament dels treballadors i de tots els partidaris del socialisme.

El Comitè Executiu del P.S.U. envia una salutació fraternal a tots els partits, grups, organitzacions i moviments que vulguin arribar al socialisme i els crida a establir amb el nostre Partit formes de col·laboració en la lluita per la defensa dels interessos dels treballadors, de totes les classes i capes antimonopolistes perjudicades per la dictadura, i en el combat per la llibertat que és, en les nostres condicions, el combat per obrir camins de progrés cap al socialisme.

El llarg procés que ha fet del P.S.U. un veritable partit Marxista-Leninista

El P.S.U., nascut de la fusió de quatre partits (dos dels quals de tendències nacionalistes, un tercer que es va desprendre de la socialdemocràcia i el quart d'origen comunista però de formació política i ideològica molt escassa), ha travessat un llarg procés fins a convertir-se en un veritable partit marxista-leninista.

Els fundadors del Partit, especialment els seus dirigents més destacats, van superar molt lentament la seva formació original i alguns d'ells no arribaren a assimilar els principis marxistes-leninistes. Afortunadament, els nous militants —més nombrosos que els veterans a partir dels primers mesos del naixement del Partit— li van donar una gran cohesió interna, condemnant al fracàs els intents de dividir-lo o d'apartar-lo del camí del marxisme-leninisme realitzats posteriorment per alguns dels seus fundadors, com ara Serra i Moret, Del Barrio i d'altres. El més perillós d'aquests intents fou el que dugué a terme Joan Comorera, primer Secretari General del P.S.U.

Comorera va ser un polític nacionalista de tendències socialistes que creia estar cridat a ser l'home providencial de Catalunya i sobrepujar el paper històric jugat anteriorment per Macià i Companys.

Al seu retorn a Catalunya des de l'exili, en 1931, Comorera es va fer càrrec de la Secretaria General de la **Unió Socialista de Catalunya**, associació socialdemòcrata de tendències nacionalistes creada alguns anys

abans per un grup d'intel·lectuals que es van separar del P.S.O.E., i que sota la República va actuar com apèndix de l'**Esquerra Republicana de Catalunya**.

Comorera va percebre amb més claredat que cap altre dirigent del seu partit l'impuls unitari i d'apropament al marxisme que en aquella època fermentava entre molts sectors obrers de Catalunya, impuls en el qual va veure el punt de recolzament per arribar a jugar l'important paper històric al qual es considerava predestinat. Per això va prestar un decidit suport des de la presó (on va estar des d'octubre de 1934 fins a febrer de 1936, juntament amb els altres membres del Govern de la Generalitat) a la participació de la U.S.C. al Comitè d'Enllaç creat en 1935 pels quatre partits fundadors del P.S.U. i a la idea de fusionar aquests partits en un de sol.

Aquesta actitud de Comorera, ratificada per ell mateix quan va sortir en llibertat, i el prestigi que li va donar davant del poble el fet d'haver estat a la presó, expliquen que, en ser fundat el P.S.U., en fos designat Secretari General.

Comorera va jugar un paper molt positiu no sols en la constitució del P.S.U. sinó també en el seu enfortiment polític i orgànic durant el primer període de la guerra civil. També va ser meritòria la seva tasca en l'exili durant els anys 1940-1945, quan va posar-se al capdavant de la defensa de la

→

unitat del P.S.U. enfront dels intents divisonistes de Del Barrio, Serra Pàmies i altres elements descomposats políticament després de la derrota.

En canvi, en altres períodes —concretament durant els darrers mesos de la guerra civil i els primers de l'exili— Comorera es va convertir en el portaveu de les posicions nacionalistes dins del P.S.U. I quan es va allunyar la perspectiva d'una victòria democràtica al nostre país com a conseqüència de la guerra freda desencadenada pels imperialistes ianquis després de la segona guerra mundial, va intentar donar un cop dictatorial amb la intenció de transformar el P.S.U. en un partit reformista i nacionalista sotmès a la seva voluntat personal.

El setembre de 1949, Comorera va decidir la destitució dels altres membres del Secretariat (organisme superior de direcció en aquella època), es va incautar dels fons i del periòdic del Partit i va declarar la guerra al P.C.E., amb el que va tallar tota relació. Les organitzacions del P.S.U., unides al voltant dels camarades Moix, Vidiella i altres membres del Secretariat, van condemnar

EL RESTABLIMENT DELS METODES LENINISTES D'ORGANITZACIO: I CONGRES DEL P.S.U. DE CATALUNYA

La lluita contra el cop escissionista de Comorera va liquidar les reminiscències nacionalistes i socialdemòcrates en el si del P.S.U. i va accelerar la seva maduració en tant que Partit marxista-leninista. L'expulsió de Comorera va posar fi, en el P.S.U., al « culte a la personalitat » i va marcar l'inici del restabliment del principi de la direcció col·lectiva i dels mètodes leninistes d'organització del Partit que varen portar a la celebració, el setembre de 1956, del primer Congrés del P.S.U.C. Allí es van trobar per primera vegada els dirigents veterans que varen assegurar la continuïtat del Partit, amb Moix i Vidiella al capdavant, i els nous quadres sorgits en l'acció clandestina en el país. El primer Congrés va aprovar la Tesi i els Estatuts —discutits prèviament per les organitzacions de base— i va elegir el Comitè Central, el qual va nomenar el Comitè Executiu i va designar el camarada Josep Moix per al lloc de Secretari General.

Tots els progressos posteriors del P.S.U. estan lligats a la celebració del primer Congrés, al restabliment del mètode de la direcció col·lectiva i dels principis leninistes d'organització del Partit. La dura repressió que després va portar a la presó Emilià Fàbregas, Miquel Núñez, Pere Ardiaca i a centenars de dirigents i militants del P.S.U., no va aconseguir ja impedir que el Comitè Central es reunís regularment ni la celebració, l'agost de 1966, del segon Congrés. Aquest Congrés va aprovar la nostra perspectiva de Vaga General i de Vaga Nacional, com a culminació de la lluita i del desenvolupament dels moviments de masses, les nostres propostes a les altres forces d'oposició per a oferir conjuntament al poble una alternativa democràtica, la nostra concepció de marxà cap al socialisme a través d'una via pluralista d'acord amb les característiques del nostre país. El segon Congrés va reformar els Estatuts, va elegir un Comitè Central en el que són majoria els quadres sorgits

RADIO ESPANYA INDEPENDENT Estacio Pirenenca

De 7 a 7,55 h - 21, 25, 30 i 39 metres
De 14 a 15 h - 17, 19, 21 i 25 metres
De 17 a 0,15 h - 21, 25, 30 i 39 metres

Dilluns i dijous, tarda i vespre,
emissions en català.

enèrgicament la conducta de Comorera. Malgrat que no el varen seguir més que algunes desenes de militants, ell es negà a discutir la seva conducta en el si del Partit, motiu pel qual fou expulsat de les seves files.

Fallit el seu propòsit d'apoderar-se de les organitzacions del Partit a l'exili, Comorera va intentar fer-ho al país, on va passar clandestinament des de França. Però aquí el seu fracàs encara fou més gran, i quan anys més tard el va detenir la policia no havia aconseguit arrossegar cap a les seves posicions ni a una sola de les organitzacions clandestines del P.S.U.

Condemnat a 30 anys de presó, Comorera va morir anys més tard en el penal de Burgos, on tot i que va mantenir les seves posicions nacionalistes i escissionistes va rebre l'ajuda solidària dels presos comunistes (en aquella època la gran majoria dels presos polítics que complien condemna a Burgos eren comunistes), que el van tractar amb el respecte i la consideració deguts a la seva conseqüent conducta antifranquista i als seus mèrits en la fundació i consolidació del P.S.U.C.

en la clandestinitat després de la guerra, va ampliar i rejuvenir el Comitè Executiu i va designar President i Secretari General, respectivament, els camarades Moix i Gregori López Raimundo.

En els anys transcorreguts des del segon Congrés s'ha reforçat notablement la organització i la influència del nostre Partit. En arribar al seu 35 Aniversari el P.S.U. compta amb organitzacions de base en la immensa majoria de les poblacions de més de cinc mil habitants, en moltes localitats de menor volum, en desenes de centres de treball i d'estudi. Centenars de joves i de dones revolucionaris han ingressat en les nostres files. Han sorgit nombroses organitzacions de la Joventut Comunista i es comencen a crear nuclis democràtics de dones per iniciativa de les dones comunistes. El P.S.U. es avui, sens cap dubte, la força més organitzada de l'oposició antifranquista de Catalunya.

Però la continuació del combat per la llibertat i el socialisme reclama un P.S.U. més fort i lligat a les masses, sòlidament assentat entre la classe obrera, especialment en les grans empreses, entre els estudiants i intel·lectuals, entre els pagesos, entre tota la població.

El P.S.U. tancarà el pròxim 23 de juliol la campanya de reforçament del Partit, oberta en ocasió del Centenari del neixement de Lenin i del Cinquantenari de la fundació del P.C.E. amb els objectius següents :

- 1) Guanyar centenars de militants pel Partit.
- 2) Elevar el nivell polític dels Comitès

NO HEM PERMES NI PERMETREM QUE NINGU INTRODUEIXI LA MALA HERBA DIVISIONISTA EN LES FILES DEL PARTIT

Entre el primer i el segon Congrés el P.S.U. va fer front amb èxit als intents escissionistes de l'anomenat P.C.E. (marxista-leninista), creat a l'exili amb la pretensió d'instal·lar-se al país, inclosa Catalunya. Va anul·lar així mateix l'intent fraccional dirigit per Fernando Claudín i Federico Sánchez, en el qual van col·laborar alguns militants del P.S.U. a França, i va refusar, ja després del segon Congrés, el « putsch » dirigit per « Miguel » i els estudiants que van formar el P.C.E. (i). Actualment, el grup anti-P.C.E. que dirigeix Enric Líster s'esforça també per introduir la mala herba divisionista en el si del P.S.U. Però com va ocórrer en el passat a tots els que ho van intentar, Líster i els seus ajudants es trencaran les dents enfront de la decisió dels comunistes catalans de defensar la unitat interna del P.S.U. i la col·laboració fraternal entre aquest i el P.C.E.

Cada dia més forts, més lligats a les masses, més audaços en el combat per la llibertat i el socialisme

i organitzacions del P.S.U. i la seva activitat entre les masses.

- 3) Generalitzar l'educació marxista-leninista dels membres del Partit, especialment dels nous militants.
- 4) Augmentar i millorar l'edició, distribució i venda de les nostres publicacions.
- 5) Recaptar més milions de pessetes per ajudar al Partit.

El Comitè Executiu del P.S.U.C. crida els Comitès i militants a desplegar el màxim esforç perquè els resultats finals de la campanya responguin a les esperances que varem posar-hi al començament. La discussió en el si del Partit d'aquesta Declaració ha de servir de punt de partida per a elaborar en cada lloc un programa de commemoració del 35 Aniversari del P.S.U. que es proposi aconseguir nous èxits en el compliment de les tasques de la campanya. Aquesta serà la millor forma de contribuir a fer del P.S.U. l'instrument que la classe obrera i el poble de Catalunya necessiten per a conquistar la llibertat i per a assegurar-se un futur socialista.

Barcelona, Juny de 1971

El Comitè Executiu
del Partit Socialista Unificat
de Catalunya.